

Η ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού ως εμπειρικό γεγονός Μαρτυρείται εμπειρικά και όχι φιλοσοφικά π. Ιωάννη Ρωμανίδα

Πηγή: "Εμπειρική Δογματική τής Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας κατά τις προφορικές παραδόσεις τού π. Ι. Ρωμανίδα" Τόμος Β΄. Τού σεβ. Μητρ. Ναυπάκτου και αγ. Βλασίου Ιεροθέου.

Ο Υιός και Λόγος του Θεού, το Δεύτερο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, σαρκώθηκε, δηλαδή προσέλαβε την ανθρώπινη φύση και έτσι στο Πρόσωπό Του ενώθηκαν υποστατικώς η θεία με την ανθρώπινη φύση. Αυτό σημαίνει ότι ο Λόγος είναι υπόσταση στην ανθρώπινη φύση.

Η ενσάρκωση του Υιού και Λόγου του Θεού έγινε με την θέλησή του Υιού, με την ευδοκία του Πατρός και την συνέργεια του Αγίου Πνεύματος, οπότε και τα τρία Πρόσωπα της Αγίας Τριάδος συνήργησαν στο μυστήριο της θείας Οικονομίας. Αυτό έγινε στον κατάλληλο καιρό, όπως γράφει ο Απόστολος Παύλος: «Ότε δε ήλθε τα πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλεν ο Θεός τον Υιόν αυτού, γενόμενον εκ γυναικός, γενόμενον υπό νόμον, ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση, ίνα την υιοθεσίαν απολάβωμεν» (Γαλ. δ', 4-5).

Έτσι, ο άσαρκος Λόγος της Παλαιός Διαθήκης με την ενανθρώπιση γίνεται σεσαρκωμένος. Οπότε, η κοινωνία του ανθρώπου με τον Θεό είναι πλέον σταθερή. Δηλαδή, επειδή η ανθρώπινη φύση μετά την πτώση έχασε την κοινωνία με τον Θεό, απέτυχε να φθάσει στο καθ' ομοίωση. Τώρα, με την ένωσή της με την θεία φύση στο Πρόσωπο του Λόγου και την θέωσή της, έδωσε την δυνατότητα σε κάθε άνθρωπο να αποκτήσει και εκείνος σταθερή κοινωνία με τον Θεό. Επομένως, η ενανθρώπιση του Χριστού είναι ένα ιστορικό γεγονός, όπως το περιγράφουν όλοι οι ευαγγελιστές, αλλά συγχρόνως είναι ένα πνευματικό γεγονός που επιβεβαιώνεται με την εμπειρική γνώση.

Κατ' αρχάς πρέπει να τονισθεί ότι η ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού δεν είναι κάποια θεωρητική θεολογική διδασκαλία, άλλα εμπειρικό γεγονός. Πρόκειται για γεγονός που επιβεβαιώνεται από την προσωπική πείρα των Αποστόλων και των Αγίων δια μέσου των αιώνων. Οι Απόστολοι είναι αυτόπτες μάρτυρες του γεγονότος της θείας ενανθρωπήσεως και ιδιαιτέρως της δόξης της θείας φύσεως. Αυτό φαίνεται σε όλα τα κείμενα έπιστολές που διασώθηκαν και συμπεριελήφθησαν στην Καινή Διαθήκη.

Σημαντική είναι η μαρτυρία του ευαγγελιστού Ιωάννου: «Ό ην απ' αρχής, ό ακηκόαμεν, ό εωράκαμεν τοις οφθαλμοίς ημών, ό εθεασάμεθα και αι χείρες ημών εψηλάφησαν. Περί του λόγου της ζωής· και η ζωή εφανερώθη, και εωράκαμεν και μαρτυρούμεν και απαγγέλλομεν υμίν την ζωήν την αιώνιον, ήτις ην προς τον πατέρα και εφανερώθη ημίν. Ό εωράκαμεν και ακηκόαμεν, απαγγέλλομεν υμίν, ίνα και υμείς

κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν και η κοινωνία δε η ημετέρα μετά του Πατρός και μετά του Υιού αυτού Ιησού Χριστού. Και ταύτα γράφομεν υμίν, ίνα η χαρά ημών ή πεπληρωμένη. Και αύτη εστίν η επαγγελία ην ακηκόαμεν απ' αυτού και αναγγέλλομεν υμίν, ότι ο Θεός φως εστι και σκοτία εν αυτώ ουκ έστιν ουδεμία. Εάν είπωμεν ότι κοινωνίαν έχομεν μετ' αυτού και εν τω σκότει περιπατώμεν, ψευδόμεθα και ου ποιούμεν την αλήθειαν· εάν δε εν τω φωτί περιπατώμεν, ως Αυτός εστίν εν τω φωτί, κοινωνίαν έχομεν μετ' αλλήλων, και το αίμα Ιησού Χριστού του Υιού Αυτού καθαρίζει ημάς από πάσης αμαρτίας» (Α΄ Ιω. α: 1-7).

Στο χωρίο αυτό, που είναι κατ' εξοχήν εμπειρικό και αποκαλυπτικό, γίνεται λόγος για το ότι ο Θεός είναι Φως και ζωή, ότι οι Απόστολοι είδαν, άκουσαν και ψηλάφησαν αυτό το Φως και γεύθηκαν την ζωή, και ότι οι Χριστιανοί πρέπει να έχουν κοινωνία με το Φως και να περιπατούν «εν τω φωτί».

Μέσα στο πλαίσιο αυτό πρέπει να τεθεί και η αποκαλυπτική μαρτυρία του ιδίου του ευαγγελιστού, που κάνει λόγο για το ότι ο Υιός και Λόγος του Θεού «ην προς τον Θεόν», και «εν αυτώ ζωή ην και η ζωή ην το φως των ανθρώπων». «Και ο Λόγος σαρξ εγένετο και εσκήνωσε εν ημίν και εθεασάμεθα την δόξαν Αυτού, δόξαν ως μονογενοός παρά πατρός, πλήρης χάριτος και αληθείας» (Ιωάννης Α', 1-15).

Ο ευαγγελιστής Ιωάννης δίνει αυτήν την μαρτυρία, γιατί, εκτός των άλλων, ήταν παρών στο όρος Θαβώρ, είδε την δόξα του Θεού και υπήρξε μάρτυς της αναστάσεώς Του.

Εξ ίσου σημαντική είναι και η μαρτυρία του Αποστόλου Πέτρου, ο οποίος παρευρέθηκε στο όρος Θαβώρ και είδε την δόξα της θεότητας στην ανθρώπινη φύση του Λόγου, και διασώζεται στην Καθολική του Επιστολή, όταν σαφώς επιβεβαιώνει από την προσωπική του πείρα, ότι ο Χριστός είναι ο Λόγος του Πατρός, Θεός αληθινός:

«Ου γαρ σεσοφισμένοις μύθοις εξακολουθήσαντες εγνωρίσαμεν υμίν την του Κυρίου, ημών Ιησού Χριστού δύναμιν και παρουσίαν, αλλ' επόπται γενηθέντες της εκείνου μεγαλειότητος. Λαβών γαρ παρά Θεού πατρός τιμήν και δόξαν φωνής ενεχθείσης αυτώ τοιάσδε υπό της μεγαλοπρεπούς δόξης, ούτός εστίν ο Υιός μου ο αγαπητός, εις ον εγώ ευδόκησα. Και ταύτην την φωνήν ημείς ηκούσαμεν εξ ουρανού ενεχθείσαν, συν αυτώ όντες εν τω όρει τω Αγίω. Και έχομεν βεβαιότερον τον προφητικόν λόγον, ω καλώς ποιείτε προσέχοντες ως λύχνου φαίνοντι εν αυχηρώ τόπω, έως ου ημέρα διαυγάση και φωσφόρος ανατείλη εν ταις καρδίαις υμών» (Β΄ Πέτρου Α΄, 16-19).

Οι σεσοφισμένοι μύθοι αναφέρονται στην κλασσική Ελληνική μεταφυσική, η οποία φιλοσοφούσε με μύθους, ενώ, αντίθετα, η δόξα του Θεού είναι μια εμπειρική πραγματικότητα. Όμως, εκτός από την μαρτυρία των Αποστόλων, την οποία δίνουν στους Χριστιανούς, συγχρόνως και οι Χριστιανοί καλούνται να επιβεβαιώσουν αυτήν την μαρτυρία. Σε αυτό αναφέρεται ο Απόστολος Πέτρος, που ομιλεί για το χάραγμα της ημέρας και την ανατολή του φωσφόρου στις καρδιές των Χριστιανών (Β΄ Πέτρ. Α΄, 19).

Σε αυτήν την προσωπική επιβεβαίωση αναφέρεται και ο ευαγγελιστής Ιωάννης, όταν γράφει: «και εκ του πληρώματος αυτού ημείς πάντες ελάβομεν, και χάριν αντί χάριτος» (Ιωάννης Α', 16).

Και ο Απόστολος Παύλος προβάλλει και την προσωπική πείρα του καθενός που εν Χριστώ Ιησού απολαμβάνει την υιοθεσία από τον Χριστό: «Ότι δε εστε υιοί, εξαπέστειλεν ο Θεός το Πνεύμα του Υιού αυτού εις τας καρδίας υμών, κράζον Αββά ο Πατήρ, ώστε ουκέτι ει δούλος, αλλ' Υιός· ει δε Υιός, και κληρονόμος Θεού δια Χριστού» (Γαλ. δ', 6-7).

Ο άνθρωπος με την όλη εκκλησιαστική του ζωή αποκτά εμπειρική γνώση της ενσαρκώσεως του Χριστού. Εκτός από την πίστη εξ άκοής, αποκτά και την πίστη εκ θεωρίας.

«Ο Χριστιανός θεραπεύεται και μυείται στο μυστήριο της ενσαρκώσεως από τον Πνευματικό του Πατέρα. Και λέει ότι υπάρχει ο Θεός, ο ενσαρκωμένος Λόγος, Χριστός, υπάρχει η τιμή των Αγίων κ.ο.κ.

Πού το ξέρουμε αυτό το πράγμα; από την φιλοσοφία το ξέρουμε; από τις θετικές επιστήμες το ξέρουμε; από που το ξέρουμε;

Το ξέρουμε από την αποκάλυψη. Πώς το ξέρουμε από την αποκάλυψη; Διότι υπάρχουν οι θεόπτες, αυτοί που είδαν την δόξα του Θεού, έφθασαν στην θέωση και αυτοί είναι οι αυτόπτες μάρτυρες περί της ακτίστου δόξης του Θεού, διότι μεταξύ Θεού και κόσμου δεν υπάρχει ουδεμία ομοιότητα».

Η ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού, δεν είναι μια θεωρητική-νοησιαρχική διδασκαλία, αλλά επιβεβαιωμένη εμπειρία, είναι θέα της δόξης της θεότητας του Χριστού, είναι συμμετοχή στην δόξα της θεότητός Του και μέθεξη της ζωής Του, που μεταμορφώνει την ζωή των Χριστιανών.